

βοηθείας και αρνούμενος να καταφύγει στο εξωτερικό, όπου έχουν σταλεί από το 'Κόμμα' αρκετοί καταδιωκόμενοι, περιφέρεται "από χωρίου εις χωρίον" αποκαρδιωμένος από τη συμπεριφορά του Ζαχαριάδη. Όμως έχοντας πλέον όλους τους δαιμόνους εναντίον του, σε λίγες μέρες περικυκλώνεται από την Εθνοφυλακή και προ του κινδύνου να συλληφθεί αυτοκτονεί στις 18 Ιουνίου του 1945. Οι διώκτες του, διά του λόγου του αληθές –αν υποθεθεί ότι στην ανιδιοτέλειά τους δεν έπαιξε ρόλο η επικήρυξή του–, κόβουν το κεφάλι του Άρη και του συντρόφου του Τζαβέλλα και παλουκωμένα τα εκθέτουν σε φανοστάτη στην πλατεία της Λάρισας. Εδώ περιλαμβάνεται και η ανοχή των επίσημων Αρχών.

Αμέσως έπειτα –ως αμφότερα μη γενόμενα– η εφημερίδα *Ελεύθερη Ελλάδα*, που εξέφραζε τον εαμικό χώρο (ο λόγος το λέει, πάντως τον υποδύεται) αρχίζει καμπάνια υπέρ της Εθνικής Αντίστασης γενικά και υπέρ του Βελουχιώτη ειδικά, αναγνωρίζοντάς τον δικαίως ως πρωτεργάτη του ένοπλου αντιστασιακού αγώνα.

Υστερα από τη σύντομη αυτή παράθεση συμβάντων, που απέβλεπε να δοθούν ενδεικτικά οι 'νοοτροπίες' –αν έτσι επιεικώς τις ονομάσουμε– αμφοτέρων των πλευρών, ας επανέλθουμε στη γενική εξιστόρηση των γεγονότων.

Η πρωθυπουργία του Πλαστήρα θα κρατήσει έως τις 7 Απριλίου του 1945. Πιθανότερη αιτία της απομάκρυνσής του ήταν η βούλησή του να ασκήσει κατευναστική πολιτική. Όμως ως ικανός λόγος προβλήθηκε το ότι ο Πλαστήρας σε επιστολή του, τον Ιούλιο του 1941, προς τον πρεσβευτή της Ελλάδος στη Γαλλία –διαπιστευμένο στη δωσίλογη κυβέρνηση του Πεταίν– ζητούσε τη μεσολάβηση της ναζιστικής Γερμανίας ώστε να σταματήσει ο ελληνοϊταλικός πόλεμος και προσφερόταν να βοηθήσει. Την επιστολή –δεν μοιάζει λίγο περίεργο;– τη δημοσίευσε η εφημ. *Ελληνικόν Αίμα* της βασιλόφρονος και χολερικής *Δεξιάς*. Η σύγχυση που είχε ο Μαύρος Καβαλάρης –όπως ήταν το προσωνύμιό του, με αγαθή προαίρεση– για τα συμβαίνοντα τότε δεν ήταν μόνο δική του –ακόμη και αν δεχθούμε το γνήσιο (που αμφισβητείται) της επιστολής– κυκλοφορούσε ευρέως σε πολλά γαλλικά και γενικώς ευρωπαϊκά κοινωνικά στρώματα, που νόμιζαν ότι ο ναζισμός ήταν μια ανεκτή μορφή σοσιαλισμού. Χαρά και δόξα στο πολιτικό τους κριτήριο.

Μετά την παραίτηση του Πλαστήρα διορίζεται κυβέρνηση υπό τον ναύαρχο Πέτρο Βούλγαρη¹² με υπουργούς αποκλειστικά στρατιωτικούς,

12. Ικανός, όπως είχε φανεί στη Μέση Ανατολή, να λύνει δυναμικά τα προβλήματα. Θα το δείξει και αργότερα.

